

padě stalo. Neboť třičtvrtinová většina věřitelů byla dosažena a ti věřitelé věděli, že rolníci, o nichž se zmiňuje rekursní usnesení, přihlásili své pohledávky jako pohledávky přednostní, a mohli se podle § 46, odst. 3, vyr. ř. vyjádřiti i o pohledávkách přihlášených jako přednostních (§ 43, odst. 4, vyr. ř.). Jestliže jim nepopřeli přednostní pořadí, a přes to hlasovali pro vyrovnání, tedy mlčky souhlasili s přednostním pořadím oněch pohledávek (§ 863 obč. zák.). Pokud bylo přiznáno hlasovací právo věřitelce D. G. v M. T. a věřiteli Karlu D., nemůže to nezl. František Ř. napadati, když při vyrovnacím roku dne 24. září 1936, — ač byl zastoupen Dr. Karlem B., — pohledávky ty ani zčásti nepopřel. Vyrovnací komisař musil proto dovoliti, aby věřitelé oněch pohledávek plně s nimi hlasovali, a nepotřeboval vůbec podle § 52, odst. 2, vyr. ř. rozhodovati o jejich hlasovacím právu. Nejde tu proto ani o překážku potvrzení vyrovnání podle § 58, odst. 1, č. 2 vyr. ř. Že by vyrovnání odporovalo společným zájmům věřitelů (§ 58, odst. 2, vyr. ř.), stěžovatel svými vývody nedolíčil, neboť že přiznání přednostního práva právě uvedeným pohledávkám neodporovalo společnému zájmu věřitelů, plyne z toho, co bylo již uvedeno, a že podání žádosti o zahájení vyrovnacího řízení v době, kdy dlužníku již hrozí konkurs, není překážkou potvrzení vyrovnání, plyne již z § 1, odst. 3, vyr. ř. Nemůže proto ani odůvodniti názor, že vyrovnání odporuje společnému zájmu věřitelů. Bylo proto dovolacím rekursům vyhověno.

Čís. 16341.

Pokud jest formálně zrušující rozhodnutí rekursního soudu ve skutečnosti změnujícím rozhodnutím.

Jestliže vypovídající nepodal opravný prostředek proti usnesení soudu druhé stolice, jímž bylo vyhověno rekursu vypovídáného do odmítnutí jeho námitek proti výpovědi a prvému soudu uloženo další jednání a rozhodnutí ve věci samé, nabylo usnesení to právní moci a nelze je již napadati ani dovoláním proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu s hlediska § 502, odst. 4, c. ř. s. Nepřevyšoval-li předmět sporu 7.000 Kč, jest v takovém případě dovolání nepřipustné.

(Rozh. ze dne 29. září 1937, Rv II 745/37.)

Prvý soud odmítl usnesením ze dne 11. března 1937, č. j. C I 128/37-4, námítky, které podala žalovaná proti mimosoudní výpovědi žalobců, dané dopisem ze dne 15. února 1937, ježto nespátkoval v písemném projevu, obsaženém v onom dopise, mimosoudní výpověď pro nedostatek náležitostí podle § 562 c. ř. s., k rekursu žalované zrušil rekursní soud dotčené usnesení a uložil procesnímu soudu, aby o věci dále jednal a znova rozhodl. Opravný prostředek žalobce nepodal. Soud první stolice poté prohlásil uvedenou mimosoudní výpověď za neúčinnou. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek, stanoviv hodnotu předmětu sporu částkou 2.000 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobců.

D ů v o d y:

Prvý soud odmítl usnesením ze dne 11. března 1937, č. j. C I 128-37-4, námitky, které podala žalovaná proti mimosoudní výpovědi žalobců, dané dopisem ze dne 15. února 1937, ježto nespátroval v písemném projevu, obsaženém v onom dopise, mimosoudní výpověď pro nedostatek náležitostí podle § 562 c. ř. s. K rekursu žalované zrušil rekursní soud dotčené usnesení a uložil procesnímu soudu, aby o věci dále jednal a znova rozhodl. Ač v tomto usnesení není stanoveno, že má býti příkaz rekursního soudu prvé stolici daný vykonán teprve, až nabude právní moci, nebyl rekurs ustanovením § 527, odst. 2, c. ř. s. vyloučen, ježto ve skutečnosti rekursní soud usnesení prvního soudu změnil, třebaže formálně nesprávně vyslovil, že se usnesení zrušuje. Prvý soud nepřijal námitky žalované proti mimosoudní výpovědi žalobců a odmítl je, ježto prý nebylo jejich podání potřebí, kdežto rekursní soud oprávnění žalované k podání námitek uznal a nařídil prvnímu soudu, aby je přijal, o nich jednal a rozhodl.

Uvedeným usnesením byla tudíž řešena jen předběžná otázka formálního práva, jak jest postupovati procesnímu soudu o námitkách podaných proti výpovědi, která nemá náležitosti v § 562, odst. 1 a 2, c. ř. s. Proti dotčenému usnesení rekursního soudu nebyl tudíž, jak se dovolatelé mylně domnívají, vyloučen dovolací rekurs, nýbrž žalobci se mohli v této otázce dovolati rozhodnutí třetí stolice (viz rozh. č. 3785, 11246, 12128 Sb. n. s.). Když tak neučinili a tím usnesení rekursního soudu nabylo právní moci, nelze užití § 502, odst. 4, c. ř. s.; není proto dovolání podle § 502, odst. 3, c. ř. s. právně možné a bylo je odmítnouti.

Čís. 16342.

I tehda, byla-li správa pozůstalosti svěřena společně několika dědicům (§ 145 nesp. pat.), může pozůstalostní soud proti vůli menšiny udělení zmocnění k vedení sporu za pozůstalost zbývajícím dědicům, jimž byla svěřena správa pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 30. září 1937, R I 682/37.)

V pozůstalostní věci po Jenny H-ové byla všem třem přihlášeným dědičkám, Alici H., Ireně H. a Gertě C. podle § 145 nesp. pat. svěřena správa pozůstalosti. Z těchto dědiček žádají poslední dvě jmenované Irena H. a Gerta C. o udělení schválení pozůstalostního soudu k vedení sporu proti Elišce S. o to, že jest povinna k opominutí jednání podle syndikátní smlouvy z 15. července 1932, zejména k opominutí výkonu jí v dotčené smlouvě dané plné moci, a že se zjišťuje, že v řečené smlouvě daná plná moc pravoplatným odvoláním zanikla a že celá smlouva zanikla pravoplatným zrušením. P o z ů s t a l o s t n í s o u d zamítl dotčenou žádost. R e k u r s n í s o u d dal požadované schválení. D ů v o d y: Stanovisko prvního soudu, že usnesením většiny dě-